

Pace cu Babilonul?

4 octombrie 2005

Donald K. Short

Hristos a spus că Duhul adevărului "vă va călăuzi în tot adevărul" (Ioan 16,13). Când va veni acel timp? "Tot adevărul" nu va fi înțeles și nici obținut doar urmărind scopul unui număr cât mai mare de membri ai bisericii. Ar putea fi botezați toți locuitorii planetei, și totuși acest lucru nu ar încheia ispășirea și ștergerea păcatelor. Trebuie să vedem că imperativele adventiste unice, care ne expun boicotului ecumenic, sunt chei în rezolvarea problemelor în dispută din marea controversă. Dacă întreaga lume ar pune un embargo asupra soliei noastre, nu o putem abandona. Interesul nostru de a fi acceptați de lume nu poate îndrăzni să nege crucea sau să anihileze adevărul.

Ceea ce noi am considerat "potrivit" să ne asigure "locul nostru și neamul" în lumea ecumenică, este aceeași amăgire care l-a biruit pe marele preot când încerca să-L omoare pe Hristos. Caiafa își asigura cu solemnitate frații din sinedriu, "Voi nu știți nimic." Este mai bine să negăm că acest om este Mesia și să îl condamnăm la moarte, decât să vină romanii peste noi. Vom compromite noi adevărul despre natura umană a lui Hristos spre a salva "unitatea" bisericii? Această abordare nu este nouă, deoarece Caiafa a încercat-o acum 2000 de ani. Dar a eșuat mizerabil (Ioan 11,50).

Adevărul naturii umane a lui Hristos nu poate fi despărțit de adevărul autenticului Duh Sfânt. Babilonul va deveni locuința oricărui duh necurat, iar păcatele lui vor ajunge până la cer. Dacă el este confuz asupra naturii umane a lui Hristos (și este), atunci va putea fi călăuzit de un fals Duh Sfânt. Înseamnă lipsă de înțelepciune să punem înaintea Babilonului adevărul? Ce preț suntem dispuși să plătim pentru pace cu Babilonul și pentru "unitate" în propria casă? Magnitudinea acestor întrebări nu poate fi ignorată.

Nici un popor, de-a lungul întregii istorii, nu a fost confruntat cu o astfel de criză care afectează acum Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ori nu am reușit să ne înțelegem istoria, ori avem un mandat care rămâne încă nerecunoscut. Când vom ajunge să acceptăm "tot adevărul" vom recunoaște că ambele situații sunt reale.

De ani de zile noi am tot vorbit despre primirea puterii Duhului Sfânt, dar simțim că darul nu a venit așa cum a fost promis. Se pare că suntem orbi față de realitatea că el nu va fi o entitate de energie, un semn al puterii, care să-i uluiască pe vecini și să fascineze lumea. El nu este un fenomen mistic ce produce minuni și anulează încrederea în Cuvânt. Din contră,

ploaia târzie este o solie de adevăr nealterat care întărește neprihănirea și aduce păcatul la anihilare totală.

Când Isus se zbătea încercând să-și facă ucenicii să "vadă," a fost foarte categoric (Ioan 6,12). El a deschis ușa speranței și a făgăduit că înțelegerea va veni atunci când Duhul adevărului va atinge inimile poporului lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că ceea ce nu a putut spune ucenicilor Săi, va trebui să ne spună nouă acum. Nu există a opta biserică; Laodicea este numărul șapte.

Solia oferită pionierilor noștri a fost simbolizată prin trei îngeri. Înaintașii noștri nu au trăit să vadă tot ce era implicat în aceste avertizări trimise de Dumnezeu. Dar mai este un "alt înger" care trebuie să vină. Urmează să vedem "puterea" și "slava" soliei pe care o aduce acel înger. Între cele patru solii ale acestor patru îngeri, ultimele trei conțin aceleași avertizări cu privire la Babilon (Apocalips 14, 6-12; 18,1-3). Trei pătrimi din ultima solie a lui Dumnezeu pentru această lume se referă la același subiect devastator. Mesajul este că Babilonul a apostaziat, așa cum a zis Dumnezeu, și va deveni plin de toate spurcăciunile.

În loc să ne opunem doctrinelor false și să acceptăm crucea cu tot ce a spus Isus că implică ea, noi căutăm alte soluții. Este ușor să rostim cuvinte delicate despre "iertare," despre "dragoste," despre "acceptare" și "amabilitate." Am putea crede că societatea, și în special lumea evanghelică, ne cere să facem afirmații care se potrivesc mentalității ei. Am putea fi preocupați de avort, de SIDA, de droguri, ecologie și o mie de alte probleme social-politice care confruntă omenirea. Dar acestea nu sunt dosare în cazul de pe masa marelui juriu, în procesul în litigiu care stă în fața universului. Acestea sunt efecte secundare ce rezultă din evitarea adevărului în favoarea erorii. Deși ele sunt importante, rezolvarea lor nu poate veni în lipsa unui verdict în procesul ce se află în curs. Subiectul procesului este Satana contra Hristos. Ce vor spune martorii?